

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 marca 2014 roku I. P. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Luksemburgu o pozbawienie wykonalności nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2007 roku, sygn. akt I Nc 389/07, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia tegoż Sądu z dnia 26 października 2010 roku, w zakresie kwoty 1.613,89 zł oraz wniosła o umorzenie odsetek ustawowych na podstawie art. 125 § 1 k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 12 września 2014 roku powódka wskazała, że wnosi o umorzenie odsetek w kwocie 9.167,14 zł i dalszych na podstawie art. 125 § 1 k.c. Powódka argumentowała, że od umorzenia egzekucji minęło ponad trzy lata (egzekucja KM 125/10 została umorzona w dniu 16 marca 2010 roku, a obecna egzekucja rozpoczęła się w dniu 7 stycznia 2014 roku, sygn. akt Km 146/14). Bieg przedawnienia roszczenia o odsetki rozpoczął się w dniu 17 marca 2010 roku a zakończył w dniu 7 stycznia 2014 roku. Nadto J. P. w piśmie tym podniosła, że pozwany otrzymał kwotę 15.386,86 zł z tytułu należności głównej w wyniku egzekucji komorniczej, wobec powyższego do zapłaty pozostała jej kwota 3.640,55 zł, nie zaś kwota podana przez wierzyciela.

W piśmie procesowym z dnia 26 stycznia 2015 roku powódka wniosła o umorzenie odsetek do dnia wyroku.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2015r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi pozbawił tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 11 czerwca 2007r. w sprawie o sygn. akt I Nc 389/07, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 października 2007r., wykonalności w zakresie odsetek ustawowych za okres od 30 marca 2010r. do dnia 6 stycznia 2011. W pozostałej części Sąd I instancji oddalił powództwo. Sąd I instancji nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Luksemburgu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

W dniu 11 czerwca 2007 roku został wydany nakaz zapłaty przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, na mocy którego pozwana I. P. została zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda (...) (Luxembourg) Spółki Akcyjnej z (...) w Luksemburgu na podstawie weksla kwoty 19.027,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia zapłaty wraz z opłatą sądową 238 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł. Nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 20 września 2007 roku.

Powyższemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 października 2007 roku.

Pismem z dnia 26 listopada 2007 roku wierzyciel (...) (Luxembourg) Spółki Akcyjnej z (...) w Luksemburgu wystąpił do Komornika Sądowego II Rewiru przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Komornik D. N. zarządzeniem z dnia 17 stycznia 2008 roku przekazała wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia B. J.. W toku postępowania egzekucyjnego została wyegzekwowana od dłużniczki I. P. i przekazana wierzycielowi (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Luksemburgu kwota: 14.274,22 zł, na którą to kwotę złożyły się kwota 37,70 zł tytułem zwrotu zaliczki pobranej w sprawie, 600 zł tytułem kosztów zastępstwa radcowskiego w postępowaniu egzekucyjnym, , kwota 2.368 zł tytułem kosztów procesu, kwota 6.020,50 zł tytułem odsetek za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku oraz 5.254,44 zł tytułem należności głównej. Nadto zaliczono na poczet kosztów egzekucyjnych z kwot pobranych od dłużniczki kwotę 1.332,27 zł, w tym opłatę w wysokości 1.200,52 zł, 66,75 zł oraz 65 zł tytułem kosztów egzekucyjnych. Innym wierzycielom J. P. została przekazana przez Komornika Sądowego – B. J. kwota 582,25 zł.

Na dzień umorzenia postępowania egzekucyjnego, tj. 16 marca 2010 roku na rzecz wierzyciela do egzekucji pozostała kwota 13.772,97 zł tytułem należności głównej, 1.613,89 zł tytułem odsetek do dnia 16 marca 2010 roku, dalsze odsetki od dnia 17 marca 2010 roku oraz zaliczka wpłacona przez wierzyciela na wydatki gotówkowe po wpłatach dokonanych przez dłużniczkę w sprawie – 117,48 zł.

Na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2010 roku Komornik Sądowy B. J. umorzyła postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela przeciwko dłużniczce J. P. na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania egzekucyjnego zostały ustalone na kwotę 1.487,45 zł, którymi w całości została obciążona dłużniczka. Powyższe postanowienie zostało doręczone I. P. w dniu 19 marca 2010 roku, zaś pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 22 marca 2010 roku.

W dniu 7 stycznia 2014 roku (...) (Luxembourg) Spółka Akcyjna z (...) w Luksemburgu ponownie wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużniczce I. P. w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 11 czerwca 2007 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia tegoż Sądu z dnia 26 października 2007r.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że roszczenie powódki o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jest zasadne jedynie w nieznaczej części.

W rozpoznawanej sprawie powódka wносиła o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek ustawowych w całości do dnia wyrokowania oraz w zakresie należności głównej w kwocie 1.613,89 zł.

Powódka przyznała, że poza postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego B. J. nie uiściła na rzecz wierzyciela żadnych kwot. Wobec powyższego nie zaistniała przesłanka pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w postaci spełnienia świadczenia po jego powstaniu.

Powódka opacznie zrozumiała zapis w postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 125/08 z dnia 16 marca 2010 roku co do kwoty 1.613,89 zł, mylnie uważając, że ta kwota nie została zaliczona na należność główną. Wskazana kwota została wyliczona przez Komornika Sądowego jako odsetki pozostałe do spłaty od należności głównej za okres od dnia 22 kwietnia 2009 roku do dnia 16 marca 2010 roku. W postanowieniu został zawarty bowiem zapis jaka kwota pozostała do wyegzekwowania w oparciu o tytuł wykonawczy złożony przez wierzyciela (należność główna 13.772,97 zł + odsetki do 16 – 03 – 2010 – 1.613,89 zł + dalsze odsetki od 17 – 03 – 2010), co pokrywa się z treścią informacji udzielonej przez Komornika Sądowego w toku niniejszego postępowania.

Sąd I instancji stwierdził, że powódka w sposób sprzeczny z przepisami prawa obliczyła wysokość pozostałego zadłużenia na rzecz wierzyciela. Dokonała ona bowiem matematycznego odjęcia kwot wpłaconych przez nią w toku postępowania egzekucyjnego w pierwszej kolejności od należności głównej. Stanowisko to nie znajduje oparcia w przepisach prawa. W sytuacji gdy dochodzi do przymusowej realizacji tytułu wykonawczego, o sposobie zaliczania wpłat zadecydował ustawodawca, wyłączając ogólne zasady zaliczania wpłat dokonywanych przez dłużnika określone w art. 451 k.c. Stosownie do treści art. 1025 § 1 pkt. 1) k.p.c. z kwoty uzyskanej z egzekucji zaspokajają się w pierwszej kolejności koszty egzekucyjne, a więc koszty powstałe w toku prowadzonej egzekucji. W myśl art. 1026 § 2 k.p.c. wydzieloną wierzycielowi sumę zalicza się przede wszystkim na koszty postępowania, następnie na odsetki, a w końcu na sumę dłużną. Ten sposób zaliczania wpłat wyegzekwowanych od dłużnika jest mniej korzystny dla dłużnika, ponieważ zaliczanie na sumę dłużną, od której naliczane są odsetki następuje w ostatniej kolejności. Właśnie w taki sposób były zaliczane należności pobrane od dłużniczki I. P. w toku prowadzonej egzekucji przez Komornika Sądowego B. J. w sprawie o sygn. akt Km 125/08. W wyegzekwowanej do dłużniczki kwoty 14.274,22 zł, która została przekazana pozwanemu, kwota 637,70 zł stanowiła koszty toczącej się egzekucji (art. 1026 § 1 pkt. 1 k.p.c.), kwota 2.368 zł koszty procesu wynikające z nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2007 roku, sygn. akt I Nc 389/07, kwota 6.014,08 zł zaliczona na odsetki za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku, zaś kwota 5.254,44 zł zaliczona na poczet należności głównej (wszystkie te kwoty zaliczone zgodnie z art. 1026 § 2 k.p.c.). Powódka pominęła również,

że były przekazywane również kwoty na rzecz innych prowadzonych przeciwko niej spraw, nie wzięła również pod uwagę, że część kwot od niej pobranych pokryła koszty toczącej się egzekucji (opłata na rzecz komornika).

Sąd I instancji podniósł, że odsetki orzeczone nakazem zapłaty z dnia 11 czerwca 2007 roku, tj. od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty podlegały przedawnieniu dziesięcioletniemu, dopiero natomiast odsetki należne wierzycielowi po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty podlegały przedawnieniu trzyletniemu (art. 125 §1 i art. 118 k.c.). Nakaz zapłaty był prawomocny od dnia 20 września 2007 roku. Dopiero odsetki należne wierzycielowi po tej dacie podlegały przedawnieniu trzyletniemu, przy czym jak wynikało z zestawienia Komornika Sądowego B. J. odsetki za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku zostały wyegzekwowane.

Sąd I instancji rozważył także skutki dla biegu terminu przedawnienia postępowań egzekucyjnych w sprawie Km 125/08 oraz w sprawie KM 146/14. W tym celu Sąd I instancji dokonał analizy treści art. 123 i 124 k.c. Praktyczne znaczenie powołanych przepisów w rozpoznawanej sprawie sprowadzało się do tego, że w czasie od wszczęcia do prawomocnego zakończenia postępowań egzekucyjnych termin przedawnienia nie biegnie. W sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 125/08 Km przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło zatem w okresie od dnia 17 stycznia 2008 roku do dnia 29 marca 2010 roku, kiedy to uprawomocniło się postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (data doręczenia postanowienia dla dłużniczki 19 marca 2010 roku, data doręczenia postanowienia dla wierzyciela 22 marca 2010 roku). Termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczął zatem bieg na nowo w dniu 30 marca 2010 roku. Następnie termin przedawnienia, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 123 § 1 pkt. 1 k.p.c., został ponownie przerwany poprzez złożenie w dniu 7 stycznia 2014 roku wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego samego tytułu wykonawczego do Komornika Sądowego J. K. w sprawie o sygn. Km 146/14. Sąd I instancji stwierdził, że bieg terminu przedawnienia odsetek rozpoczął się w dniu 30 marca 2010 roku, natomiast składając w dniu 7 stycznia 2014 roku wniosek o wszczęcie egzekucji wierzyciel mógł skutecznie domagać się odsetek za okres od dnia 7 stycznia 2011 roku. Na dzień 7 stycznia 2014 roku wierzyciel nie mógł się domagać odsetek wcześniejszych, a więc za okres od dnia 30 marca 2010 roku do dnia 6 stycznia 2010 roku, bowiem tylko te odsetki uległy przedawnieniu. W tym zakresie roszczenie powódki podlegało uwzględnieniu ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia. W pozostałym zakresie powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części oddalającej powództwo wniosła powódka.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu:

- 1.naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną interpretację;
- 2.naruszenie prawa materialnego poprzez nieodpowiednią wykładnię przepisów prawa;
- 3.naruszenie prawa procesowego;
- 4.rozpatrywanie kwestii nietyczących pozwu;
- 5.naruszenie powagi rzeczy osądzonej;
- 6.sprezeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu w całości.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącej podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonej treścią art.233 §1 k.p.c. i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, zaś ustalenia stanu faktycznego oraz szerokie i bardzo wnikliwe rozważania dokonane przez Sąd I instancji przyjmuje za własne, bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności całkowicie chybione są podnoszone przez skarżącą zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji przepisów procedury cywilnej.

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji poczynił ustalenia stanu w oparciu o załączone dokumenty – w tym dokumenty znajdujące się w aktach postępowań egzekucyjnych.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia B. J. w sprawie sygn. akt VI Km 125/08 wezkekwowała od dłużniczki I. P. i przekazała wierzycielowi (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Luksemburgu kwotę 14.274,22 zł, na którą to kwotę złożyły się kwota 37,70 zł tytułem zwrotu zaliczki pobranej w sprawie, 600 zł tytułem kosztów zastępstwa radcowskiego w postępowaniu egzekucyjnym, , kwota 2.368 zł tytułem kosztów procesu, kwota 6.020,50 zł tytułem odsetek za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku oraz 5.254,44 zł tytułem należności głównej. Nadto zaliczono na poczet kosztów egzekucyjnych z kwot pobranych od dłużniczki kwotę 1.332,27 zł, w tym opłatę w wysokości 1.200,52 zł, 66,75 zł oraz 65 zł tytułem kosztów egzekucyjnych. Innym wierzycielom J. P. została przekazana przez Komornika Sądowego – B. J. kwota 582,25 zł.

Na dzień umorzenia postępowania egzekucyjnego, tj. 16 marca 2010 roku na rzecz wierzyciela do egzekucji pozostała kwota 13.772,97 zł tytułem należności głównej, 1.613,89 zł tytułem odsetek do dnia 16 marca 2010 roku, dalsze odsetki od dnia 17 marca 2010 roku oraz zaliczka wpłacona przez wierzyciela na wydatki gotówkowe po wpłatach dokonanych przez dłużniczkę w sprawie – 117,48 zł. Na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2010 roku Komornik Sądowy B. J. umorzyła postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela przeciwko dłużniczce J. P. na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania egzekucyjnego zostały ustalone na kwotę 1.487,45 zł, którymi w całości została obciążona dłużniczka. Powyższe postanowienie zostało doręczone I. P. w dniu 19 marca 2010 roku, zaś pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 22 marca 2010 roku.

Stosownie do art. 826 k.p.c. umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych, lecz nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji. Zatem umorzenie postępowania egzekucyjnego dokonane przez Komornik B. J. nie stało na przeszkodzie ponownemu wszczęciu postępowania egzekucyjnego przez komornika na wniosek wierzyciela. Nie można w takim wypadku stawiać zarzutu „powagi rzeczy osądzonej”. Dopóki cała należność objęta tytułem wykonawczym nie zostanie zaspokojona, wierzyciel ma prawo żądać ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego w stosunku do dłużnika.

W przedmiotowej sprawie powódka przyznała, że poza postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego B. J. nie uiściła na rzecz wierzyciela żadnych kwot. Wobec powyższego nie zaistniała przesłanka pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w postaci spełnienia świadczenia po jego powstaniu.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powódka mylnie interpretuje zapis w postanowieniu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 125/08 z dnia 16 marca 2010 roku co do kwoty 1.613,89 zł. Wskazana kwota została wyliczona przez komornika jako odsetki pozostałe do spłaty od należności głównej za okres od dnia 22 kwietnia 2009 roku do dnia 16 marca 2010 roku. W postanowieniu został zawarty zapis jaka kwota pozostała do wyegzekwowania w oparciu o tytułu wykonawczy złożony przez wierzyciela (należność główna 13.772,97 zł + odsetki do 16 – 03 – 2010 – 1.613,89 zł + dalsze odsetki od 17 – 03 – 2010), co pokrywa się z treścią informacji udzielonej przez Komornika Sądowego w toku niniejszego postępowania.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji i w tym zakresie, że powódka w sposób sprzeczny z przepisami prawa obliczyła wysokość pozostałego zadłużenia na rzecz wierzyciela. Powódka dokonała matematycznego odjęcia kwot wpłaconych przez nią w toku postępowania egzekucyjnego w pierwszej kolejności od należności głównej. Stanowisko to nie znajduje oparcia w przepisach prawa. W sytuacji gdy dochodzi do przymusowej realizacji tytułu wykonawczego, o sposobie zaliczania wpłat zdecydował ustawodawca, wyłączając ogólne zasady zaliczania wpłat dokonywanych przez dłużnika określone w art. 451 k.c. Stosownie do treści art. 1025 § 1 pkt. 1) k.p.c. z kwoty uzyskanej z egzekucji zaspokajają się w pierwszej kolejności koszty egzekucyjne, a więc koszty powstałe w toku prowadzonej egzekucji. W myśl art. 1026 § 2 k.p.c. wydzieloną wierzycielowi sumę zalicza się przede wszystkim na koszty postępowania, następnie na odsetki, a w końcu na sumę dłużną. Ten sposób zaliczania wpłat wyegzekwowanych od dłużnika jest mniej korzystny dla dłużnika, ponieważ zaliczanie na sumę dłużną, od której naliczane są odsetki następuje w ostatniej kolejności. Właśnie w taki sposób były zaliczane należności pobrane od dłużniczki I. P. w toku prowadzonej egzekucji przez Komornika Sądowego B. J. w sprawie o sygn. akt Km 125/08. W wyegzekwowanej do dłużniczki kwoty 14.274,22 zł, która została przekazana pozwanemu, kwota 637,70 zł stanowiła koszty toczącej się egzekucji (art. 1026 § 1 pkt. 1 k.p.c.), kwota 2.368 zł koszty procesu wynikające z nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2007 roku, sygn. akt I Nc 389/07, kwota 6.014,08 zł zaliczona na odsetki za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku, zaś kwota 5.254,44 zł zaliczona na poczet należności głównej (wszystkie te kwoty zaliczone zgodnie z art. 1026 § 2 k.p.c.). Powódka pominęła również, że były przekazywane również kwoty na rzecz innych prowadzonych przeciwko niej spraw, nie wzięła również pod uwagę, że część kwot od niej pobranych pokryła koszty toczącej się egzekucji.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji nie znajdują oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Bezzasadne są również podniesione przez powódkę zarzuty naruszenia prawa materialnego

Sąd I instancji dokonał prawidłowej interpretacji przepisu art. 125 § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

W rozpoznawanej sprawie odsetki orzeczone nakazem zapłaty z dnia 11 czerwca 2007 roku, tj. od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty podlegały przedawnieniu dziesięcioletniemu, dopiero natomiast odsetki należne wierzycielowi po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty podlegały przedawnieniu trzyletniemu. Powyższy nakaz zapłaty był prawomocny od dnia 20 września 2007 roku. Dopiero odsetki należne wierzycielowi po tej dacie podlegały przedawnieniu trzyletniemu, przy czym jak wynikało z zestawienia Komornika Sądowego B. J., odsetki za okres od dnia 22 lipca 2006 roku do dnia 21 kwietnia 2009 roku zostały wyegzekwowane. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że odsetki należne wierzycielowi za okres do uprawomocnienia się nakazu zapłaty podlegają trzyletniemu okresowi przedawnienia. Skarżąca nie dostrzega, iż przepis art. 125 k.c. jest regulacją szczególną w stosunku do art. 118 k.c.

Biorąc pod uwagę treść zapisów art. 123 i 124 k.c. należy stwierdzić, że w czasie od wszczęcia do prawomocnego zakończenia postępowań egzekucyjnych termin przedawnienia nie biegnie. W sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 125/08 przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło zatem w okresie od dnia 17 stycznia 2008 roku do dnia 29 marca 2010 roku, kiedy to uprawomocniło się postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczął zatem bieg na nowo w dniu 30 marca 2010 roku. Następnie termin przedawnienia, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 123 § 1 pkt. 1 k.p.c., został ponownie przerwany poprzez złożenie w dniu 7 stycznia 2014 roku na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego samego tytułu wykonawczego do Komornika Sądowego J. K. w sprawie o sygn. Km 146/14.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że skoro odsetki należne po uprawomocnieniu się orzeczenia podlegają przedawnieniu trzyletniemu (art. 125 § 1 k.c.), wierzyciel ma zatem trzy lata na dochodzenie roszczenia o odsetki przed odpowiednim organem. Składając w dniu 7 stycznia 2014 roku ponowny wniosek egzekucyjny, dla wierzyciela

nieprzedawnione pozostawały odsetki za trzy lata wstecz licząc od dnia 7 stycznia 2014 roku, obejmowały zatem okres od dnia 7 stycznia 2011 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku. Na dzień 7 stycznia 2014 roku wierzyciel nie mógł się domagać odsetek wcześniejszych, a więc za okres od dnia 30 marca 2010 roku do dnia 6 stycznia 2010 roku, bowiem tylko te odsetki uległy przedawnieniu.

W pozostałym zakresie brak jest podstaw do twierdzenia, że należność wierzyciela względem powódki uległa przedawnieniu. Tym samym brak było podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego klauzuli wykonalności w oparciu o przepis art. 840 § 1 k.p.c. w szerszym zakresie jak to uczynił Sąd I instancji

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.